

IN MEMORIAM

Csath András 1896. november 8-án született Kunágótán (Békés megye), meghalt 1974 nyarán Gyomán. Iskolái elvégzése után Kisperegen, majd 1929-től Dobozen tanított. 1919-től jegyezte a madárvonulási adatokat, s folytatta ismeretterjesztő munkáját szóban és írásban. Az oklevele, mely jelzi, hogy a „Madártani Intézet megfigyelője” CSÖRGEY TITUSZ aláírásával szignált. 1930-ban a MOSz-tól Herman Ottó Emlékérmét kapott munkája elismeréséért. Nagyon szívesen preparált, és talán legértékesebb madártani munkája, hogy a kitömésre hozzá került madarokról pontos származási jegyzeteket készített, így igen sok bizonyító erejű faunisztikai adat van Békés megye és főleg a dobozi erdők madárvilágára vonatkozóan. Nyugdíjas éveiben Gyomán lakott, de kívánsága szerint, 1974-ben bekövetkezett halála után kedves falujában, Dobozen temették el.

Dr. Sólymosy László 1909. április 27-én született Zalaegerszegen, meghalt Sopronban 1975. február 26-án. A tudományegyetemet Budapesten végezte, 1933-ban doktorált MÉHELY LAJOS professzornál A Madárlép Szövetségi Szerkezete c. bölcsészdoktori érkezésével. Az Aquilában kb. 10 kisebb-nagyobb tanulmánya jelent meg, főleg a Fertővel és annak környékével foglalkozott. Így elsősorban CSÖRGEYVEL került kapcsolatba, de később ő is VASVÁRI köréhez csatlakozott, akivel nemegyszer együtt járta a terepet. 1926-ban kapta meg a Madártani Intézet rendes megfigyelői, 1939-ben a levelező tagsági oklevelét. Az Aquila kiadását mindig lelkesen pártfogolta. Élete nagy részét a Vas megyei Egerváron töltötte, majd Újkérre (Sopron m.) vonult vissza. Fáradhatatlan munkás életét hosszas szenvedés után fejezte be tudományos életünk nagy kárára. Emlékét kegyelettel őrizzük.

Dr. Réthly Antal született Budapesten, 1879. V. 3-án. A tudományegyetemet Kolozsvárott végezte 1912-ben, de már 1903-tól Ógyallán dolgozott mint meteorológus, majd a budapesti központba került, melynek sok éven át igazgatója is volt. 1923-ban magántanár a Közgazdasági Egyetemen, 1943-ban a Műegyetem tanára, a Magyar Tudományos Akadémia is tagjává választotta. 1948-ban vonult nyugalomba, de ezután is élete végéig aktív kutatómunkát végzett. A madártannal annyiban állott kapcsolatban, hogy SCHENK JAKABBAL a fenológiai vizsgálatban szorosán együttműködtek, VASVÁRY pedig kis-ázsiai útját az ő támogatásával valósíthatta meg. Idős korában (1973) madártani cikket is írt az Aquilában a fenyőpinty telelésére vonatkozó XVIII. századbeli közleményről. A világszerte köztiszteletben álló kiváló tudósunk és Intézetünk nagy támogatója Budapesten 1975. IX. 21-én hunyt el.

Szemere László született Lasztoméron, 1884. X. 26-án. Eleinte közigazgatási vonalon dolgozott Csíkszögödön, 1920-ban lépett Intézetünk szolgálatába, ahol 1926-ig működött először mint szakelőadó, majd mint szakmunkaerő, de már 1907-ben megkapta a „rendes megfigyelői” oklevelet HERMAN OTTÓTÓL. Intézetünktől az Országos Kémiai Intézet gombászati osztályára távozott, és ettől az időponttól kezdve tudományos kutatásait elsősorban a gombászatnak szentelte. 1908—28 között 32 madártani tanulmánya jelent meg, közöttük a szerezsenpacsirta magyarországi előfordulását ismertető, de elsősorban a ragadozómadarak életével foglalkozott. Budapestről távozva először Pamukon telepedett meg, majd átköltözött a bakonyi Hárskútra, és a Bakonyi Természettudományi Múzeumnak dolgozott élete végéig. 1944—63 között további 10 cikkével gazdagította a madártani irodalmat. Hárskúton halt meg 1974. XII. 8-án.